

[Undervisningsministeren.]

mærkningerne til ændringsforslaget vedrørende § 6 anført, at uddannelsen i faget som klasselærerfag skal give de studerende de faglige forudsætninger for at undervise i hovedskolen, og at faget på dette niveau ikke tænkes at skulle omfatte andre religioner. Det blev endvidere i bemærkningerne udtalt, at det tilsvarende linjefag burde være religionskundskab, idet linjefaget omfatter såvel en uddybende undervisning i kristendomskundskab som undervisning i religionshistorie, religionsfilosofi og religiøs problemlitteratur m. m.

Den for de nævnte fag som klasselærerfag ved den endelige affattelse af § 8, stk. 1, foretagne afkortning af uddannelsesstiden er resultatet af en samlet afvejning af på den ene side hensynet til folkeskolens behov og på den anden side det ønskelige i en sådan tilrettelæggelse af læreruddannelsen, at de studerende kan få rimelig tid til selvstændigt arbejde med fagene.

Som det vil fremgå af ovenstående, kan ingen i folketingsudvalget med rette have været i tvivl om indholdet af disse ændringer, og ingen i folketinget har behøvet at være det, da ændringerne som foran dokumenteret meget klart fremgår af udvalgets betænkning.

Af *Niels Westerby* til indenrigsministeren (22. august 1966):

„Vil ministeren give en redøgørelse for de nærmere omstændigheder ved afvisningen af retsforbundets partianmeldelse? Finder ministeren, at de herved indhøstede erfaringer bør medføre forslag om ændring af valgloven?“

Indenrigsminister *Hans Hækkerups* svar (29. august 1966):

Danmarks retsforbund indgav partianmeldelse den 20. juni 1966. Anmeldelsen var efter partiets opgørelse bilagt 16.131 vælgererklæringer, hvoraf dog 781 erklæringer manglede årstalsangivelse for erklæringsgiverens underskrift, og partiet havde derfor opgjort antallet af „fuldgyldige“ erklæringer til 15.350.

Samme dag oversendtes anmeldelsen med erklæringer til det statistiske departement, nu Danmarks Statistik, der anmodedes om

at optælle og gennemgå de vedlagte erklæringer. Ved departementets gennemgang af erklæringerne er det konstateret, at ud over de 781 erklæringer, der ikke var påført årstalsangivelse for erklæringsgiverens underskrift, og som derfor ikke kan anses for gyldige, var anmeldelsen bilagt i alt 15.352 erklæringer.

Sidstnævnte erklæringer er blevet gennemgået enkeltvis til konstatering af deres gyldighed i henhold til folketingsvalglovens § 23, stk. 3, og i skrivelse af 29. juli 1966 meddelte Danmarks Statistik, at ved gennemgangen var det fundet, at 1.173 erklæringer ikke var forskriftsmæssigt udfyldt af følgende grunde:

1. Erklæringsgiverens fulde navn ikke angivet	246
2. Erklæringsgiverens fødselsdato eller -år ikke angivet	63
3. Erklæringsgiverens manglende underskrift	7
4. Erklæringsgiverens underskrift foretaget med blokbogstaver eller maskine	55
5. Erklæringsgiverens underskrift lyder ikke på samme navn som angivet i formularen	8
6. Ved håndskriftssammenligning med andre erklæringer må det anses for godtgjort, at underskriften er påført af en anden end erklæringsgiveren	46
7. Underskriftsdatering mangler — helt eller delvis — dato og år	8
8. Underskriftsdateringen er maskinskrevet	2
9. Ved håndskriftssammenligning må det anses for godtgjort, at underskriftsdateringen (dato eller år) er påført af en anden end erklæringsgiveren	453
10. Ved håndskriftssammenligning må det anses for godtgjort, at underskriftsdateringen er rettet af en anden end erklæringsgiveren	1
11. Erklæringsgiveren var ikke fyldt 21 år ved erklæringsafgivelsen (dateringen)	5
12. Erklæringen dateret over et år forud for anmeldelsen	5